

DIARI D'UN PELEGRÍ

ÍMAC XIOM
SÈLLAV ÉVILO

Com que l'edició d'aquest llibre és particular, sota cap concepte no pot ser posat a la venda

Catalunya, 2022

Ímac Xiom (escriptura)
Sèllav Évilo (disseny de la coberta i maquetació)

Diari d'un pelegrí

Í N D E X

	Pàgina
Introducció	7
Superbilàndia	13
Avaricilàndia	25
Envegilàndia	33
Irilàndia	41
Luxurilàndia	47
Golilàndia	55
Peresilàndia	63
Arribada a Betlem (A manera de cloenda)	71

INTRODUCCIÓ

Diuen que al llarg de la història hi ha hagut sants de vida contemplativa tan profunda, que eren capaços d'experimentar fenòmens físics extraordinaris, com ara romandre sense ingerir cap aliment o sense dormir durant molt de temps. Podem recordar, per exemple, que a santa Caterina de Siena (1347-1380) se li atribueix haver estat vuit anys sense menjar absolutament res; a la beata Catalina Mattei de Racconigi (1486-1547), deu anys, i a santa Liduvina de Schiedam (1380-1433), vint-i-vuit. També s'ha dit que santa Coleta de Corbie (1381-1447) només dormia una hora a la setmana; que sant Pere d'Alcàntara (1499-1562) va estar dormint una hora i mitja escassa cada dia durant quaranta anys i que sant Macari d'Alexandria (310-408 probablement) va resistir vint anys sencers sense dormir gens.

No cal dir que aquesta mena d'històries són del tot increïbles, perquè és ben sabut que ningú no pot subsistir si no menja o no dorm. Per tant, aitals llegendes –sigui dit amb tot respecte– ben segur que no s'han d'interpretar al peu de la lletra, sinó més aviat d'una manera indicativa que els seus protagonistes posseïen

una gran capacitat de contemplació, sens dubte real, però que, alhora, s'han embolcallat d'un xic massa d'imaginació. Segur que Jesús, per molt Fill de Déu que fos, també era humà i, consegüentment, menjava i dormia.

Tanmateix, la fantasia no té límits i ara ens podríem preguntar: què passaria si algú, realment, fos capaç de viure immers en un èxtasi tan gran que no li calgués ni menjar ni dormir durant un espai de temps molt prolongat, i que al cap de –posem per cas– dos-cents anys tornés en si, i aleshores s'hagués de reincorporar a la societat que es trobés, dos segles després? Per què no suposar quins serien els enormes canvis, tant de caire espiritual com general que, sens dubte, s'haurien esdevingut? Doncs aquest llibre, un cop més, i com en altres d'anteriors d'aquesta col·lecció, tracta de ser una eina que ens convidi a reflexionar sobre un cas hipotètic com aquest.

El nostre místic imaginari, doncs, així que retorna a la realitat, com a bon devot que és, agraeix a Déu l'experiència viscuda i promet, en acció de gràcies, pelegrinar fins a la Basílica de la Nativitat, a Terra Santa. Tot fent camí, aquest pelegrí passarà per SET ciutats també –per descomptat!– imaginàries, i ens relatarà les seves peculiaritats, així com les vivències

que hi tindrà amb els seus habitants. A partir d'aquí i fins al final, només parlaran el pelegrí i els seus interlocutors. Quant a la cloenda, cadascú és lliure d'interpretar-la com més li plagui.

Superbilàndia

Que Déu m'acompanyi en aquest pelegrinatge a Terra Santa que avui començo i em protegeixi de tot mal. Desconec les possibles incidències del trajecte, atès el temps que he estat «absent» del món i, per tant, ignorant dels canvis que s'hi hagin pogut produir i del progrés i de l'evolució esdevinguts.

Durant el viatge m'alimentaré com pugui i recuperaré forces allà on em sigui possible. I no en faré esment perquè crec que, en lloc d'això, valdrà més la pena anar relatant les vivències que vagi tenint pel camí.

Tot just començar a caminar, el que primer m'ha cridat l'atenció ha estat la poca gent que hi havia pertot arreu. En realitat es pot dir que no he vist ningú fins que he arribat a una ciutat, per a mi del tot desconeguda i, per fi, se m'ha acostat algú vestit d'una manera més aviat extravagant. Però siguem ben educats.

–Bon dia.

–Identificació? De quin planeta procediu? On aneu i per a què?

Caram, això sí que és un control exhaustiu. Tractaré de respondre com millor sàpiga:

–No puc identificar-me perquè tots els meus documents d'identitat estan caducats. Només soc un pelegrí que va a Terra Santa per agrair a Déu haver-me mantingut sa i estalvi el temps que he estat allunyat del món. Quant a la pregunta referent al meu planeta de procedència, sincerament, no entenc què voleu dir.

–Sapigueu que jo no soc pròpiament humà, sinó un organisme cibernètic de creació humana; allò que a l'antigor se'n deia un robot d'aspecte humanoide. Mentre parlàveu he processat i analitzat l'expressió del vostre semblant, així com el to de la veu, per comprovar la veracitat de les vostres paraules. El resultat és positiu i això em posa automàticament a la vostra disposició per a respondre tota mena de preguntes sobre allò que, a tall informatiu, us interessi saber. Jo interactuo amb els humans; estic capacitat per a emetre opinions pròpies, i cal no oblidar que per extensa que sigui la informació que us proporcioni, sempre serà parcial.

–Bé, doncs, tal com us he dit, em sorprèn que em pregunteu de quin planeta procedeix. Que potser semblo un extraterrestre, jo?

–A primera vista, la vostra aparença no és la d'un terrícola. Però, insistint en la recerca, verifico que sou un contemporani del segle XXI, la qual cosa no figura com a possible en la meua base de dades. Heu de saber que, fa més de cent anys, els recursos d'aquest planeta ja eren insuficients per a mantenir els més de vint mil milions d'habitants que el van arribar a poblar i, a més a més, la Terra era un immens femer. Va ser aleshores quan es va optar per colonitzar els planetes del nostre entorn i anar-hi traslladant grups de persones cada cop més nombrosos per anar disminuint de mica en mica la població d'aquí. Al començament, els astronautes colonitzadors no podien tornar, però la tecnologia actual sí que ho permet, per la qual cosa cal prendre certes precaucions en funció del planeta del qual es procedeix. Així és com ja fa més de cinquanta anys que hem convertit tot el sistema solar en habitable.

–Però com és possible, això? ¿Com ha pogut l'ésser humà adaptar-se a les condicions tan extremes que hi ha pràcticament en tots els planetes més propers? Si no ho recordo malament, l'atmosfera de la majoria és composta per hidrogen i heli o per diòxid de carboni; les

temperatures oscil·len entre 400 i -200 graus centígrads; les radiacions ultraviolades del Sol, letals per als humans, hi arriben sense aturador, l'existència d'aigua no és segura i tot plegat conforma un paisatge desolador. Per altra banda, ¿com s'han pogut salvar les enormes distàncies que ens en separen?

–És cert que les condicions d'habitabilitat dels planetes veïns són totes no aptes per a la supervivència humana, però, un cop més, l'enginy terrícola va trobar la manera de viure-hi bo i fent servir una mena d'escafandre com els antics, però amb unes prestacions infinitament més desenvolupades, amb el manteniment estable de la pressió interna, així com una regulació constant de la temperatura, equipat amb un escut invulnerable contra les radiacions solars perjudicials i, sobretot, capaç de generar oxigen respirable, amb l'únic inconvenient que, encara avui, cal utilitzar-lo constantment.

–I com menja? Com va al bany? Com dorm la persona que el porta?

–L'escafandre té, tot ell, una doble capa de teixit amb dues obertures a la mateixa alçada, l'una i l'altra davant de la boca: obrint la primera –l'exterior– s'hi introdueix l'aliment; tot seguit es tanca i ja es pot obrir la segona,

que connecta directament amb la boca. I així, successivament. Quan a algú li cal anar al bany, el procés és exactament el mateix però en sentit contrari: primer s'obre l'obertura interior –davantera, posterior o ambdues alhora–, es dipositen els residus fisiològics (femta, orina), que es recullen en una bossa, es tanca l'obertura interior i s'obre l'exterior per expulsar-la. Pel que fa a dormir, tothom ja s'ha acostumat a anar al llit sense sortir de l'escafandre.

–I les relacions íntimes de parella?

–Tot es desenvolupa «in vitro».

–Bé, no cal que entrem en detalls.

–Respecte a les distàncies tan grans que separen la Terra dels altres planetes, si esteu pensant en els combustibles fòssils, com ara el petroli o algun dels seus derivats, que es feien servir fa dos segles, heu de saber que es van exhaurir a mitjan segle XXI, la qual cosa va obligar els científics a inventar un nou sistema de combustió consistent en un joc de lents capaç d'augmentar milions de vegades els rajos solars, amb efectes propulsors. No us puc explicar el procés perquè no està al meu abast.

–I la sanitat, com està?

–Com podeu suposar, s’ha avançat moltíssim. A finals del segle xxii es va intentar dur a terme una opció consistent a assegurar la supervivència dels habitants de la Terra a base d’anar substituint progressivament totes les parts del cos, respectant únicament el cervell, de manera que, en obtenir un cos artificial, no calgués menjar, ni defecar, ni dormir, ni gairebé treballar. Però aquesta alternativa aviat es va rebutjar perquè resultava massa cara i, a més, requeria una assistència excessivament personalitzada. Per tant, es va optar per l’atenció farmacològica. Cal dir, també, que ja fa molt de temps que s’ha suprimit el contacte personal entre malalt i metge. En realitat, es pot dir que, dels metges, se n’ha perdut la mena perquè tot s’esdevé a distància i mitjançant pantalles: el malalt descriu els símptomes que pateix, se sotmet a les anàlisis visuals pertinents i, automàticament, se li efectua el diagnòstic i se li prescriu el tractament a seguir.

–I amb aquest sistema la gent està més sana?

–Depèn. Ja fa molt de temps que es va descobrir una vacuna per a prevenir tot tipus de càncer. Les malalties cardiovasculars també van desaparèixer gràcies als tractaments extremament eficaços emprats, i la sanitat

pública va assolir un nivell tan formidable que es van eradicar totes les afeccions provocades per virus, fongs i bacteris.

–Aleshores, es pot dir que la societat, en general, viu l’etapa més sana de la seva història, oi?

–Ja us he dit que depèn de com es miri. L’esperança de vida ha crescut enormement, perquè ara ja és normal viure més de cent trenta anys, però...

–I, doncs?

–Les malalties psicològiques fan més estralls que mai i, malgrat tots els esforços en investigació que es duen a terme, encara no s’ha descobert la vacuna que eviti morir de tristor.

–Vaja... I la política ha variat gaire en comparació a com estava fa dos segles?

–No és que hi hagi una gran diferència. Com que abans, quan s’acostaven unes eleccions –teòricament democràtiques– els polítics, en general, tenien el costum de mentir sense cap mirament, es va decidir retirar-los per mentiders, però va arribar un moment que ja gairebé no en quedava cap, de polític. Així, doncs, es va acordar

procedir com si tots diguessin la veritat, però si al cap d'un temps establert a priori no complien les promeses fetes, se'ls expulsava sense contemplacions, sancionant-los severament, de manera que mai més tinguessin accés a la política. I així seguim avui dia, havent aconseguit que hi hagi un mínim d'honestedat i respecte, i que no governin els polítics més agressius i populistes, sinó els més preparats professionalment i moralment.

–I la religió?

–Ah, la religió! Doncs resulta que, amb l'afany d'unificar totes les religions existents, es va crear un organisme anomenat GUDAES (Govern Universal d'Atenció a l'Esperit), al qual la colònia de Mart va sol·licitar, de manera experimental per a posar en pràctica el seu propòsit ecumènic, que els fos enviat un representant qualificat de cada una de les principals religions que aleshores es practicaven a la Terra. Dit i fet, es va organitzar una expedició composta per un sacerdot cristià, un imam musulmà, un guru hindú, un monjo budista, un rabí jueu, un bahaista, un sikh, així com membres d'altres religions minoritàries, com ara les d'origen tribal i ètnic de l'Àfrica, fins a completar un ampli ventall de creences.

–I?

–Doncs, clar i ras, la missió va fracassar estrepitosament i, abans d’arribar a mig camí, la nau espacial que els transportava va haver de girar cua i tornar al punt de partida, perquè al cap de pocs dies d’iniciar el viatge, aquells il·lustres representants que, teòricament, havien de transmetre un missatge de pau i harmonia, no paraven de discutir entre ells i barallar-se tots contra tots contínuament, incapaços de mostrar ni la més mínima capacitat de convivència. Fins i tot membres de confessions d’un mateix credo van entrar en conflicte, posant en evidència diferències doctrinals, més dividits que mai. La història de l’Església, malauradament, sempre ha estat una història de divisions. Probablement, cap religió no és del tot veritable, però, en cada una d’elles s’hi pot trobar la veritat. El GUDAES i els seus precursors –els gudaesencs– van pretendre fundar una sola religió ajuntant els elements positius de cada una de les existents, imposant, en certa manera, les creences de cada una d’elles, enlloc d’acceptar i respectar totes les que estiguessin inspirades pel mateix Esperit, sense oblidar que l’Esperit bufa allà on vol. I la història continua...

–Amic robot –si em permeteu que us anomeni així– no em puc estar de fer-vos una pregunta: la raça humana és més feliç ara que fa dos segles?

–Les dades de les quals jo dispojo indiquen tot al contrari: la humanitat s’ha posat quasi exclusivament en mans de la ciència; la ciència ha pecat de supèrbia i la supèrbia ha causat una profunda infelicitat. Ha comès l’error de considerar allò que en diuen «intel·ligència artificial», la part científica de la informàtica, com si realment fos capaç de pensar més i millor que les persones, és a dir, ha situat l’obra per sobre del seu creador –l’èsser humà– i ara ja no pot fer marxa enrere. Però comprovo, per la vostra expressió facial, que no acabeu d’entendre el que us estic dient.

–Bé, mig mig, sobretot si tenim en compte que la meva intel·ligència no és gran cosa: només és «natural».

Avaricilândia

Aquest matí he fet cap a una altra ciutat, per cert molt diferent de l'anterior. Els carrers eren plens de gom a gom, amb gent que circulava amunt i avall conversant acaloradament.

Per fi he vist un banc públic buit situat en una plaça cèntrica, de manera que m'hi he assegut. Al cap d'una estona, una altra persona s'ha assegut al meu costat i tots dos hem contemplat aquell anar i venir de la gent. Encuriosit, quan ja havien transcorregut uns minuts, m'he adreçat al meu veí de seient per preguntar-li el motiu de tot aquell enrenou.

–Digueu-me, bon home: a què és degut aquest moviment tan alterat de la gent? Que potser se celebra avui algun esdeveniment important, aquí?

–Ja veig que sou foraster, que desconeixeu quin dia és avui, i per quina raó hi ha tota aquesta gentada. Efectivament, avui, ni més ni menys, se celebra la reunió anual dels *mesrics*.

–Els *mesrics*? I qui són aquests personatges i què fan per despertar tanta expectació entre els ciutadans?

–Els *mesrics* és un grup constituït per les dotze persones més riques de la ciutat. Un cop l'any tothom té dret a substituir els seus membres, bo i demostrant davant de notari, amb proves fefaents, la titularitat de les seves possessions i l'abast de la seva fortuna, la qual, si és superior a la d'algun dels components del grup que es va formar l'any anterior, automàticament el relleva i d'aquesta manera hi pot haver un nou grup fins l'any següent, tal dia com avui.

–I quin és exactament l'objectiu de tot plegat? Aquests ciutadans tan notables, ¿no són conscients que tot el que a ells els sobra ho estan prenent a algú que li fa falta?

–No crec que hi pensin gaire, en els pobres...

–Tampoc no temen ofendre Déu? O és que no en tenen, de Déu?

–Oh, sí; és clar que en tenen: el seu Déu són els diners.

–I com viuen, quin és el tarannà dels qui formen part del grup dels *mesrics*?

–Bé, el fet és que els protagonistes d'aquesta mena de joc immoral, en realitat viuen immersos en una paradoxa constant: per una banda, la seva vanitat fa que frisin per mostrar a tothom que són els més rics de la ciutat, i per l'altra, s'allotgen, es vesteixen i s'alimenten com uns indigents, per anar augmentant constantment el volum de la seva fortuna, com si no s'haguessin de morir mai. A més a més, estan constantment angoixats per la por que els lladres els robin les riqueses que tenen ocultes, de manera que el qui més té, més pateix per la por que no li ho prenguin.

–*Pobra* gent. Ja veig que són tan miserables que només tenen diners. Em pregunto si els *mesrics* decideixen, en algun moment de la seva vida, què fer amb les riqueses acumulades, o si més aviat són aquestes riqueses les que decideixen què fan amb ells.

Quan demà surti d'aquesta ciutat, tot fent camí cap a noves sorpreses, no podré evitar d'anar reflexionant sobre els acompanyants indesitjables que hi sol haver al costat de l'avarícia. Per una part, la manca de compassió i la duresa de cor, tal com es descriu en el Nou Testament, respecte al servent de devia deu mil talents al seu rei (un talent equivalia a uns 21,7 kg de plata, per la qual cosa cal interpretar aquesta quantitat no en el sentit literal, sinó com a sinònim d'«immensa» o

«incomptable») i, com que no podia pagar ni remotament un deute tan gran, aquell senyor va manar que el venguessin com a esclau, amb la seva dona i els seus fills. Tot i així, com que se li va llançar als peus, demanant-li paciència i compassió, aquell senyor li va perdonar el deute i el deixà lliure. Però, tot seguit, quan aquell home, després d'haver-li estat perdonat el seu deute tant sols feia uns instants, va trobar un dels seus companys que només li devia cent denaris (cada denari valia escassament 0,5 kg de plata), agafant-lo pel coll l'escanyava perquè li pagués immediatament aquella quantitat tan ridícula en comparació amb la que ell s'havia estalviat, i en no poder-li pagar no va dubtar a fer-lo tancar a la presó fins que no saldés el seu deute.

Per altra banda, no és fàcil acumular riquesa i tenir mesura alhora, perquè l'avariciós no en té mai prou, tal com va narrar per mitjà d'un conte Anthony de Mello, sj en el seu llibre *El cant de l'ocell*:

LES SET TERRINES D'OR

En passar el barber del rei sota d'un arbre embuixat, sentí una veu que li deia:

–T'agradaria posseir les set terrines d'or?

El barber esguardà entorn seu i no veié ningú. Però la seva cobdícia s'havia despertat i respongué delerós:

–Sí, m'agradaria molt.

–Doncs vés a casa teva de seguida i allí les trobaràs.

El barber anà corrents a casa seva. I en efecte, allí eren les set terrines, totes plenes d'or, menys una que només era mig plena. Aleshores el barber no pogué suportar la idea que una terrina no estigués plena del tot. Sentí un violent desig d'omplir-la perquè, si no, no fora feliç.

Fongué totes les joies de la família en monedes i les posà a la terrina. Però aquesta continuava igual que abans: mig plena. Allò l'exasperava! Es posà a estalviar i economitzar com un foll, fins al punt de fer passar fam a la família. Tot era inútil. Per molt or que introduís a la terrina, sempre estava mig plena.

De manera que un dia aconseguí que el Rei li doblés el sou. Així recomençà la seva lluita per omplir la terrina. Fins i tot arribà a mendicar. I la terrina engolia tantes peces d'or com hi introduïen, però refusava obstinadament a omplir-se.

El rei s'adonà del famèlic aspecte del barber. I li preguntà:

–Què et passa? Quan el teu sou era més petit, eres feliç. I ara que t'ha estat doblat estàs destrossat i abatut. ¿No serà que t'han donat les set terrines d'or?

El barber restà molt sorprès i preguntà:

–Qui us ho ha dit, Majestat?

El rei se'n rigué:

–És que és obvi que tens els símptomes de la persona a la qual el fantasma de l'arbre ha donat les set terrines. Una vegada també me les oferí a mi. Quan li vaig preguntar si l'or podia ser gastat o era únicament per a ser atresorat, ell s'esfumà sense dir ni un mot. Aquell or no podia ser gastat. L'únic que fa és produir el vehement impuls d'amuntegar més or cada dia. Vés, doncs, i retorna'l al fantasma ara mateix; així seràs de nou un home feliç.

Envegilàndia

*L'home [Adam] s'uní a Eva, la seva dona, que va
infantar Caín. Ella deia:*

–He procreat un noi, gràcies al Senyor.

*Més endavant va infantar Abel, germà de Caín. Abel
era pastor d'ovelles i Caín treballava la terra. Acabades
les collites, Caín va presentar al Senyor una ofrena dels
fruits de la terra. Abel va oferir també les primeres cries
del ramat amb el greix de les víctimes.*

*El Senyor va acollir favorablement Abel i la seva
ofrena, però no acollí Caín i la seva. Caín es va irritar
molt i anava amb el cap baix. El Senyor li digué:*

*–Per què estàs irritat i no aixeques el cap? Si obres
bé, seràs acceptat; però si no obres bé, el pecat aguaita
a la porta: ell et desitja, però tu l'has de dominar.*

Caín va dir al seu germà Abel:

–Sortim al camp.

Un cop van ser al camp, Caïn es va llançar sobre el seu germà Abel i el va matar (Gn 4,1-8).

Caïn matà el seu germà Abel per enveja. I si des de la creació del món fins al segle XXI la humanitat ha pecat d'envejosa –abans s'havia fet popular un refrany que deia «si l'enveja fos tinya hi hauria molts tinyosos»–, ¿com es pot esperar que només en dos segles els humans s'hagin deslliurat d'aquesta xacra?

Pel poc que he pogut observar, sembla com si la meitat dels habitants d'aquesta nova ciutat critiqui l'altra meitat. Però no perquè es creguin millor, sinó precisament per estar convençuts que la millor és l'altra meitat. I és que l'envejós pensa que el mèrit dels altres rebaixa el propi i, aleshores, en lloc d'admirar el valor de l'altre, tracta de rebaixar-lo bo i destacant els seus defectes. En altres paraules, odia el que triomfa; sempre està disposat a malparlar del qui creu superior; no li sap greu ser pobre, sinó que el seu veí sigui més ric que ell. No aspira al màxim, sinó al fet que els altres tinguin el mínim. Però també pot passar que l'enveja obeeixi al convenciment que s'és víctima d'una greu injustícia, per creure que un mereix molt més allò que es reconeix als altres.

L'aberració de l'enveja pot arribar a l'extrem d'haver-hi rics que, en lloc d'aspirar a augmentar la seva riquesa, prefereixen que els pobres ho siguin cada cop més. No és estrany que es cursin denúncies anònimes per a intentar que pagui més impostos el que fa ostentació del seu benestar econòmic.

I no s'ha de confondre l'enveja amb la gelosia, encara que força sovint puguin semblar el mateix. Gelós és aquell que té por de perdre l'amor, l'afecte o l'admiració d'algú que, en realitat, o només aparentment, estima o admira cada cop més una altra persona, la qual cosa el primer estimat o admirat no pot suportar i el pot induir a cometre actes violents, físics o psíquics, de grau divers. Es podria dir que l'enveja i la gelosia són dos sentiments que s'assemblen a dues cosines germanes anant de braçat, i que totes dues tenen l'ego com a principal estendard.

Pel que fa a l'enveja, concretament, en l'època en que jo vaig viure circulava una mena d'història –més aviat un acudit– que il·lustrava força bé fins a quin punt pot arribar la reacció d'un envejós davant dels considerats com a més valents. El relat se situava en un grup de paracaigudistes novells que feien pràctiques llançant-se des d'un avió en ple vol. L'instructor, per a encoratjar els que s'anaven llançant, elogiava constantment el seu

valor, de tal manera que un alumne envejós que s'ho escoltava s'anava corsecant cada cop més, fins a arribar a un punt en què, quan li va tocar el seu torn, adreçant-se a tots els presents els etzibà: «A veure qui és el qui té més nassos, aquí!». I, sense pensar-s'ho dues vegades, saltà daltabaix de l'avió..., sense paracaigudes! En la vida real, més d'un acte heroic no es duu a terme per valentia, sinó per pura enveja. Se sol dir que entre el sublim i el ridícul només hi ha una passa. Doncs no falta mai algú disposat a donar una petita empenta per a ajudar que la passa s'acabi fent.

Tampoc no és estrany que el pecador d'enveja tracti d'esbrinar com s'ho fa aquell que, en l'amor o en els negocis, té més èxit que ell per tractar d'imitar-lo, tal com ens narra l'escriptor i professor de la tradició sufí Idries Shah en una anècdota sobre el mul·là Nasrudín:

Cada divendres de bon matí Nasrudín anava al mercat del poble amb un burro que posava a la venda.

El preu que demanava era sempre insignificant, molt inferior al valor real de l'animal.

Un dia se li acostà un ric mercader, el qual es dedicava a la compra i venda de burros, per a comentar-li amb estranyesa:

–No entenc com us ho feu, Nasrudín. Jo venc burros al preu més baix possible. Els meus servents obliguen els camperols a proveir-me de pinso gratuïtament. Els meus esclaus cuiden els animals sense que això em representi cap cost. I, tot i això, m'és impossible igualar els vostres preus.

–Doncs és molt senzill. Vós robeu pinso i mà d'obra. Jo robo burros.

Abandonaré aquesta ciutat amb un inevitable sentiment d'estranyesa davant el fet que la seva gent no sigui capaç d'alliberar-se aviat d'aquest pecat tan antipàtic –n'hi ha algun de simpàtic, de pecat?– i amb l'esperança de trobar-ne una altra de més agradable i acollidora.

Irlandia

Estic escandalitzat. ¿Com és possible que, malgrat els dos segles transcorreguts, la gent no hagi après a dominar els sentiments d'enuig inútil i a viure en pau? ¿Per què en aquesta ciutat on ara soc, la gent continua insultant i renegant com si el temps s'hagués aturat? ¿És que ignoren que la ira acostuma a tenir com a companys el ressentiment, el desig de venjança i l'odi, i que l'odi és la llavor de la violència i la violència, la mare de totes les guerres? He sentit a dir que les guerres ara es fan entre robots teledirigits, com si això no fos guerra... Realment, la violència se sap com i per què comença, però es desconeix quan i de quina manera pot acabar.

Una actitud irada a causa d'una ofensa –real o imaginària– pot generar respostes d'una gran agressivitat. Fa por contemplar l'expressió de la cara o escoltar els insults dels aficionats en situacions aparentment tan intrascendents com ara un partit entre dos equips de qualsevol esport, contra els aficionats o els jugadors de l'equip contrari, o adreçats a l'àrbitre, com acostuma a passar.

I si no fos perquè més val no fer broma amb aquest tema, té la seva gràcia que, sovint –passant per alt la perversitat que representa el maltractament dels animals–, es faci servir el seu nom amb la intenció d’ofendre: «fer l’animal» o «fer bestieses» quan algú es comporta d’una manera incorrecta o improcedent, o dir «gallina» en lloc de covard, o «porc» a qui és brut, o «està com una cabra» a qui té problemes mentals, o que «té una febre de cavall» a qui està enfebrat, o «donar garsa per perdiu», «gat per llebre» o «passar bou per bèstia grossa» en lloc d’ensarronar, o «ser un llop amb pell d’ovella» a l’hipòcrita i traïdor, o «burro» a l’ignorant o maldestre –oblidant que els ases són molt llestos–, i «fer el mico», «dormir la mona», «ser lleig com un ós», etc. I així podríem continuar, fins i tot fent servir noms de verdures, fruites o fongs amb intenció ofensiva: ser una «fava», una «bleda», una «figaflor», un «ceballot», «fer el préssec» o «estar tocat del bolet»... Força més desagradable és el propòsit d’ofendre algú insultant sa mare, encara que potser es tracta d’una santa.

Per què la gent, aquí, és tan susceptible i està tothora tan irritada? D’acord que tampoc no seria apropiat viure permanentment com un panxacontent i acceptar com a bo tot el que ens arribés, fos el que fos. També Jesús, en algun moment del seu pas com a home per aquest món,

es va indignar en veure els qui ofenien el Pare perquè *en el recinte del temple venien vedells, moltons i coloms o hi havia els canvistes asseguts als seus llocs. Perquè llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots fora del temple, tant els moltons com els vedells. Va tirar per terra les monedes dels canvistes i els va abocar les taules, increpant-los: ¿no ho diu l'Escriptura: El meu temple serà anomenat «casa d'oració per a tots els pobles»? Però vosaltres n'heu fet una cova de lladres! I no va estalviar insults i amenaces adreçats als mestres de la Llei i els fariseus, fent-los retrets com ara: Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, estúpids i guies cecs, que coleu un mosquit i us empasseu un camell. Ai de vosaltres que heu abandonat les coses més fonamentals de la Llei: la justícia, la misericòrdia, la fidelitat. Serps, cria d'escurçons! ¿Com podeu escapar-vos de ser condemnats a l'infern?*

I encara: *Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una mola de molí i l'enfonsessin enmig del mar.*

Tanmateix, no es pot oblidar que Jesús, per tal d'alertar sobre l'odi i les desavinences, també va dir: *el qui s'irriti amb el seu germà serà condemnat pel tribunal; el qui l'insulti serà condemnat pel Sanedrí, i el*

qui el maleeixi acabarà al foc de l'infern. I que Ell mateix va estimar fins a la mort, i mort de creu.

Luxurilândia

El primer que m'ha vingut al cap en arribar aquí ha estat el fragment del Gènesi en el qual es narra la destrucció de Sodoma i Gomorra, dues ciutats esmentades en l'Antic Testament, que se suposa que estaven situades a la planura del Jordà, al nord d'on actualment hi ha el Mar Mort, a Palestina, i que fa gairebé quatre mil anys el Senyor va destruir amb una pluja de foc i sofre, com a càstig per la supèrbia i la manca d'hospitalitat dels seus habitants, però, sobretot, pel seu llibertinatge i immoralitat sexual. Desconec com devia ser aquella gent, però, ara i aquí, em sembla que no deu ser gaire millor.

No es tracta de jutjar ningú; no soc qui per a fer-ho ni m'hi atreviria pas. Però si ho comparo amb la societat que jo vaig conèixer fa dos-cents anys, haig de dir que mai no havia vist una proliferació tan exagerada de botigues de les anomenades *sex-shop*. Han crescut com bolets –que ja és dir– i, fins i tot als aparadors, s'exposen per a la venda un extensíssim assortiment d'ulleres de realitat virtual, així com tota mena d'enginyers de la més variada sofisticació per a la

satisfacció de passions luxurioses, a més de l'enorme oferta de mitjans electrònics amb el mateix propòsit que –suposo– hi deu haver a l'interior. De tot plegat no sabria dir què m'ha semblat més: si un escàndol, una exhibició de mal gust o la caiguda en el més profund dels ridículs. La sexualitat, aquesta meravellosa relació que hi pot haver entre dues persones, aquí s'ha pervertit fins a un extrem inimaginable fa només dos segles. Al capdavant, crec que allò que realment continua prevalent i perdurant entre els membres d'una parella és l'estimació i el respecte mutus.

També m'ha cridat força l'atenció l'estricta capa de puritanisme amb què alguns col·lectius de ciutadans recalcitrants –fàcilment identificables per la seva manera de vestir o d'expressar-se– pretenen dissimular hipòcritament l'ambient de perversió i promiscuïtat que aquí es respira. Com acostuma a succeir, no n'hi ha cap de bo, d'extrem, i a aquests petits grups de puritans els aniria força bé conèixer un relat de la cultura sufí, en el qual es posa en evidència com de cruel i despietat pot arribar a ser en ocasions un zel exagerat:

Hi havia una vegada dos monjos zen que caminaven junts pel bosc de retorn al seu monestir.

En arribar a prop d'un riu, van veure una dona agenollada a tocar de la riba que estava plorant. Era jove i força atractiva.

El monjo més ancià li va preguntar:

–Què et passa?

–La meva mare s'està morint. Està sola a casa, a l'altra riba del riu i jo no el puc creuar. Ho he intentat unes quantes vegades, però la força del corrent m'arrossega i no podré arribar a l'altre costat del riu si ningú no m'ajuda. Pensava que no la podria tornar a veure en vida, però ara..., ara que sou aquí penso que l'un o l'altre em podrà ajudar a creuar...

El monjo més jove replicà:

–Tant de bo poguéssim. Però l'única manera d'ajudar-te seria carregant-te a través del riu i els nostres vots de castedat ens prohibeixen tota mena de contacte amb el sexe oposat... Ho lamento.

–Jo també ho lamento –digué la dona i continuà plorant.

El monjo més vell s'agenollà, abaixà el cap i digué:

–Puja.

La dona no s'ho creia, però ràpidament prengué la seva petita bossa de roba i s'enfilà sobre l'esquena del monjo.

Amb força dificultat el monjo va poder creuar el riu, seguit de prop pel més jove.

En arribar a l'altre costat, la dona baixà i s'acostà al monjo ancià en actitud de besar-li les mans, però ell les va retirar bo i dient:

–Està bé, està bé, segueix el teu camí.

La dona s'inclinà agraïda, amb humilitat, prengué la seva bossa i se n'anà corrent cap al poble. Els monjos, sense dir ni una paraula, reprengueren la marxa cap al monestir. Encara quedaven deu hores de caminada.

Poc abans d'arribar, el jove digué a l'ancià:

–Mestre, vós sabeu millor que jo què vol dir el vot d'abstinència. Tot i així us heu carregat sobre l'esquena aquella dona per travessar el riu...

–Certament, l’he duta sobre l’esquena. Però tu la dus dins el teu cap.

I els fills? ¿Com deuen «aterrar» en aquest món tan peculiar? Recordo que quan vaig passar per Superbilàndia, l’organisme cibernètic amb qui vaig dialogar, em va insinuar que les relacions íntimes de parella tenien lloc «in vitro». Intrigat pel significat exacte d’aquesta expressió, per mitjà de la premsa escrita –la qual, sorprenentment i en contra de tot pronòstic, ha sobreviscut–, he pogut saber què vol dir això exactament, i enmig de les innombrables revistes de caire eròtic que hi ha als quioscos que encara subsisteixen, el primer que m’ha sorprès ha estat comprovar que més de la meitat de les pàgines estan dedicades a oferir els serveis de clíniques privades per a engendrar criatures posseïdores de qualitats extraordinàries, a escollir per la parella aspirant a la paternitat i, és clar, tot per mitjà d’una fecundació «in vitro». Heus aquí algunes de les ofertes més atractives:

«¿Desitgeu tenir un fill amb condicions físiques invencibles, futur campió olímpic en l’esport que més us agradi? Veniu a la clínica “X” i no quedareu decebuts».

«¿Us agradaria tenir un Premi Nobel de literatura a la vostra família? No ho dubteu, els nostres resultats estan plenament garantits».

«¿Voleu ser pares d'una filla que el dia de demà esdevingui una imponent dona “90, 60, 90”, model de seducció i candidata segura a ser Miss Univers? Us esperem. Els nostres mètodes són infal·libles». I així successivament.

La realitat de la situació se m'ha aparegut amb tota la seva cruesa: biòlegs sense escrúpols han descobert la manera de manipular el genoma humà fins a «crear» persones, les característiques de les quals, tant físiques com intel·lectuals i morals, són dissenyades *a priori* pels seus progenitors, és a dir, una autèntica aberració. ¿Fins on s'arribarà amb aquest sistema d'engendrar criatures? Científics corruptes, la prioritat dels quals és únicament el lucre, han iniciat una cursa que ningú no sap a on pot dur ni com pot acabar. Realment, això fa por, molta por. A més a més, no puc pensar altra cosa sinó que la publicitat que fan aquesta mena de clíniques és del tot enganyosa, perquè, ¿què passa si coincideixen diverses sol·licituds fent la mateixa comanda? ¿Hi pot haver dos campions del món d'un mateix esport al mateix temps? ¿O dos caps d'Estat d'un mateix país alhora? Potser sí...

Golilândia

Tot just arribar a aquesta nova ciutat, després d'estar moltes hores en dejú, tenia gana. Però el cas és que no disposava de diners per a anar a menjar en algun dels nombrosos restaurants que hi ha pertot. Així, doncs, he entrat en el que m'ha semblat més senzill i he proposat a qui semblava ser el responsable de l'establiment, rentar plats a canvi del menú.

No sé si per necessitat real o per caritat, no ha calgut insistir gaire i, dit i fet, m'he assegut a la vora d'una taula tot esperant saber què servien. En un no res, un robot vestit de cambrer m'ha mostrat el menú del dia. El primer que m'ha sorprès és que, de bon començament, a tall de recordatori, es fa constar que només és possible prendre un àpat al dia –regla que es controla per mitjà de la implantació d'un microxip al braç dret–, el qual no pot excedir de 2.500 calories per a una persona adulta, distribuïdes entre vint-i-cinc pastilles de cent calories cada una, compostes, al seu torn, a grans trets, per un 15% de proteïnes, un 35% de greixos no saturats i un 50% de carbohidrats, a part d'un nombre indeterminat

de vitamines. Aleshores, cal escollir el sabor de cada pastilla o grup de pastilles, d'acord amb el seu color.

De les pastilles en diuen «unitats», de manera que he demanat quatre unitats verdes, vuit de vermelles, quatre de grogues i dues de blanques, equivalent, tot plegat, a una amanida de verdures, un bistec de carn, macedònia de fruites i aigua com a beguda exempta de valor calòric. En total, per discreció, només 1.800 calories.

Cal reconèixer que l'assortit de sabors era realment ampli, que, en general, estaven força ben aconseguits, i que, sense atipar-me, he quedat prou satisfet. Però no he pogut evitar recordar amb enyorança el menjar al qual jo estava acostumat, per senzill que fos. I ara m'explico els camps tan desèrtics que he vist fent camí fins aquí: a taula, l'artificial ha vençut el que és natural. Aquesta gent no saben el que és bo.

Tot seguit, d'acord amb el tracte pactat, he anat a la cuina per rentar la vaixella bruta, que no és que ho fos gaire, tenint en compte que les pastilles gairebé no embruten i que tot estava ultramecanitzat.

Allà hi havia un xicot força trempat i amb ganes de conversa, la qual cosa he aprofitat per a conèixer l'origen d'aquella situació. Així, doncs, el primer que li

he preguntat, fent-me passar per un ignorant provinent de terres llunyanes, és si feia gaire que la gent d'aquella ciutat s'alimentava només per mitjà de pastilles, i com era que s'havia arribat a tal extrem.

–Quan jo vaig néixer aquest costum ja s'havia establert feia anys. En realitat, recordo que el meu rebesavi deia que, a finals del segle xxii tothom menjava, bevia i fumava a desdir i s'entregava a tota mena de disbauxes dels sentits i que, arran d'aquesta golafreria, va arribar un moment que els nounats van començar a néixer afectats per un defecte genètic que els feia propensos a l'obesitat mòrbida i que calgué establir mesures molt severes per a poder controlar el valor nutritiu de la seva ingesta i, alhora, evitar que la gola, més que un pecat, fos una penitència.

–I ara ja no hi ha malalts a causa de l'obesitat?

–Bé, ara la gent ja no emmalalteix d'obesitat, però es mor d'avorriment.

–Doncs tu no sembles pas gaire afectat per tot el que m'estàs explicant.

–Perquè feta la llei, feta la trampa; i ja se sap que, sovint, el que està prohibit és el que té més atractiu.

–Què vols dir, amb això?

–Vull dir que ara hi ha un mercat negre força pròsper de venda d'aliments, procedents d'horts ocults, així com una proliferació de banquets clandestins en els quals es competeix entre equips per veure qui menja més d'un producte determinat i ho fa més de pressa. A tall d'exemple, tinc entès que en una regió del nord-est de la Península Ibèrica, des de fa molts anys, quan n'és la temporada, es convoquen concursos per a premiar qui menja més ceballots en el menor temps possible i que l'últim guanyador se'n va endrapar gairebé tres-cents en menys d'una hora. Tanmateix, el més excitant és competir entre clubs. Jo formo part del «Mai farts» i aquest cap de setmana ens veurem les cares amb «Els insaciables». Altres equips destacats són, per exemple, «Els poques molles», famós per no deixar mai ni una engruna de menjar als plats; o «Els esponges», el líder del qual, l'any passat, fou capaç d'empassar-se dos litres de cervesa d'un sol glop i continuar amb el cap serè; no com un que fa temps va arreplegar una intoxicació etílica monumental. Es tractava d'un genet consumat, campió en diverses competicions hípiques, el qual, un dia, mentre es dirigia a l'estable per treure el seu cavall preferit –el Llampec– i anar a fer un tomb amb ell, anava pensant, sense ser conscient que estava del tot pet:

«No entenc com hi ha gent que diu que bevent només un got de vi ja es mareja i no sap el que es fa. Potser és que el meu organisme té una resistència superior a la majoria de persones...». Això anava dient-se a si mateix el campió mentre posava les regnes i la sella damunt del cavall i, fins i tot, li preguntava en veu alta:

–A tu què et sembla, Llampec? Oi que abans de sortir a fer un tomb encara podria anar a prendre un parell més de copetes?

–No pare, si us plau, no ho feu pas, això! –li contestà el seu fill petit, plorant espavordit des de sota la sella, amb les regnes al voltant del coll.

–Però ¿no us fa por de patir un empatx amb aquesta mena d'exageracions?

–Bé, no seria la primera vegada; el pitjor de tot és que un empatx sempre et sorprèn amb la panxa plena, però tampoc no és gaire greu: és qüestió de prendre una bona purga, fer bondat un parell de dies i tornar a començar.

No sabré pas què dir quan m'acomiadi d'aquests ciutadans tan singulars. Només penso que una mica de temprança no els aniria gens malament a tots plegats.

Peresilàndia

Quan he arribat a la darrera ciutat del meu recorregut, ja força a prop de la meva destinació final, m'ha sorprès l'actitud dels seus habitants: semblava com si tothom estigués gaudint d'un descans merescut després d'haver fet un gran esforç. De totes maneres, això, a mi, no m'afectava pas gens; fins que he anat a una oficina d'informació per a preguntar quina era la millor ruta per a anar fins a Terra Santa.

En tractar d'entrar a l'esmentada oficina he començat a conèixer una sèrie de fets sorprenents. La porta d'entrada estava tancada amb pany i forrellat, i just al costat hi havia un home de mitjana edat assegut, fumant una cigarreta i contemplant la gent que passava a prop seu.

–Perdoni, soc foraster, en pelegrinatge a Terra Santa i voldria saber quin és el millor camí per a fer-hi cap. Però desconec els costums d'aquesta ciutat i em pregunto si, per ventura, avui és festa.

–És clar que és festa.

–Per tant, fins demà no atendran el públic?

–Ni demà ni demà passat. Prou que es nota que vostè no és d'aquí. Ha de saber que l'únic dia que es treballa és el diumenge i que la resta de dies de la setmana són festius.

–Caram! Vostè m'acaba d'explicar un costum que jo desconeixia. Que potser està aquí de guàrdia per a atendre viatgers de pas com jo?

–No, no, de cap manera. En aquests moments el meu treball consisteix a no treballar. Jo soc aquí per a donar suport al que en el món laboral del passat s'anomenava «fer vaga».

–Fer vaga? I per quin motiu, si es pot saber?

–Doncs, ni més ni menys que per reivindicar una reducció en l'horari de treball dels diumenges. Tots els treballadors afectats exigim treballar mitja jornada. Creiem que ja n'hi ha prou de triscar al matí, i que és una qüestió de justícia tenir la tarda lliure per a poder conviure amb la família i gaudir d'un mínim d'esbarjo, com ara passejar i prendre el sol.

No he pogut evitar pensar que en la Bíblia se'ns narra com Déu Nostre Senyor, després de crear el cel i la terra en sis dies, el setè va reposar de tota l'obra que havia fet. Però en aquesta ciutat sembla com si els seus habitants estiguin acostumats a viure quasi permanentment en el setè dia. I, encuriosit pel que m'estava explicant aquell home, li he preguntat:

–I són feliços amb aquest sistema de vida?

–No en coneixem cap altre, de sistema. Ens ha tocat néixer en aquesta societat, tant si ens agrada com si no, i no veiem per què caldria canviar-la. Per altra banda, la retribució econòmica que rebem els assalariats és equivalent a la que s'obtindria treballant com rucs en segles passats i en tasques que gairebé a ningú no li agradava fer.

No he gosat preguntar quants dies feien de vacances o a quina edat es jubilava la gent, de manera que m'he acomiadat.

–Moltes gràcies per la informació. Bon dia, i no s'hi cansin.

Mentre m'allunyava d'aquell lloc –tot s'ha de dir, una mica desconcertat–, he recordat un petit conte popular,

que té una certa semblança amb els habitants d'aquella
curiosa ciutat:

EL PESCADOR SATISFET

*L'industrial s'horroritza en veure
un pescador recolzat a la seva barca
i fumant una pipa.*

*–Per què no has sortit a pescar? –li preguntà
l'industrial.*

–Perquè ja he pescat prou per avui.

–I per què no en pesques més?

–I què en faria?

*–Guanyaries més diners: d'aquesta manera
podries posar un motor a la teva barca
i anar a pescar en aigües més profundes
i pescar més peixos. Això et procuraria els diners
necessaris per a comprar-te unes
xarxes de niló, amb les quals obtindries
més peixos i més diners. Aviat
guanyaries per a tenir dues barques..., i
fins i tot un estol. D'aquesta manera series*

ric, com jo.

–I què faria aleshores?

–Podries gaudir de la vida.

*–I què creus que faig en
aquests moments?*

Però vaja, ni massa ni massa poc...

**ARRIBADA A BETLEM (A MANERA
DE CLOENDA)**

Ja soc a Betlem, després d'haver passat per set ciutats diferents, en les quals he pogut constatar que les virtuts i els defectes dels humans a penes han variat en dos segles; si de cas, encara són més accentuats. Com era lògic suposar, el que més m'ha impressionat ha estat trobar un món terriblement mecanitzat i deshumanitzat, malgrat que –suposo– segons què encara no s'ha pogut «robotitzar». No em puc imaginar un autòmat pintant un paisatge o el retrat d'algú. Ni un giny artificial interpretant al piano una sonata de Beethoven o component una òpera, una simfonia o un concert per a violí i orquestra. Sens dubte serien obres mortes tot just acabades de néixer. I si algun dia un robot és capaç d'escriure un poema, això voldrà dir que aquest món ja estarà perdut del tot. Però bé, ara soc a Betlem, ciutat bressol del cristianisme, la qual, encara que no hi he estat mai abans, tinc la sensació que no deu haver canviat gaire els últims dos-cents anys.

Així, doncs, avui de bon matí he anat a la gruta de la Nativitat, allà on la tradició cristiana situa el naixement

de Jesús, damunt de la qual santa Helena, mare de Constantí I, l'any 326, manà construir una basílica que s'ha conservat fins avui, al segle XXIII, amb només l'ampliació feta sota les ordres de Justinià l'any 540 i posteriors restauracions dutes a terme pels croats.

Justament al bell mig de la gruta, a terra, hi ha una llosa de marbre blanc amb l'estrella de David, de plata, i una inscripció en llatí que diu: «Aquí nasqué Jesús de la Verge Maria». Com molts altres devots d'arreu del món, m'he agenollat per besar l'estrella, complint l'acció de gràcies que m'havia promès fer.

Tan bon punt he sortit de la gruta, anant pels carrers estrets de Betlem, convertits en vertaders mercats a l'aire lliure, m'ha assaltat el dubte sobre el rigor històric del lloc on va néixer realment el Messies, així com el contrast escandalós entre aquella estrella de David, enmig d'un luxe tronat, i l'indret absolutament humil on el Salvador del món, molt probablement, veié per primer cop la llum, tal vegada envoltat de bales de palla i mugits del bestiar.

Mentre hi anava pensant, caminant sense rumb fix per un camí per a mi desconegut, deixant enrere la ciutat, al cap de ben bé un parell d'hores he començat a sentir-me

molt cansat i necessitat de reposar per a recuperar forces.

Seguint pel mateix camí, no gaire lluny, he vist que hi havia un petit monestir i he pensat que seria el lloc ideal per a poder descansar una estona. Efectivament, el claustre d'aquell monestir era un veritable oasi de pau, i assegut en un dels bancs de pedra que hi havia tot al voltant m'he adormit. Ha estat aleshores quan he tingut un somni que recordaré la resta de dies que em quedin de vida:

Un monjo m'estava observant atentament i, en adonar-se del meu aspecte cansat, se m'apropava i em saludava amb veu amable.

–Déu vos guard.

–Déu vos guard.

–Sembleu força fatigat. D'on veniu?, si no és indiscreció preguntar-vos-ho... Puc fer alguna cosa per vós?

–Us ho agraeixo molt. El cas és que vinc d'una terra llunyana i d'un temps encara més llunyà, en pelegrinatge fins al lloc on diuen que va néixer Jesús, en

acció de gràcies per haver tornat sa i estalvi després d'una absència força prolongada.

–I heu pogut fer el que desitjàveu?

–Doncs, sí. Aquest matí he anat a la basílica de la Nativitat a fer el ritual d'adoració bo i besant l'estrella de David i, tot seguit, he caminat una bona estona fins a arribar aquí. Tanmateix, si he de ser sincer, a causa de la gentada que hi havia a la gruta, m'ha estat impossible de trobar l'espai de recolliment i pregària que cercava i, a més, no puc negar que em té inquiet el dubte sobre el lloc exacte on va néixer el Nen Jesús, malgrat el que estableixi la tradició.

–I això us preocupa molt?

–Ni poc ni gaire. Però m'agradaria saber-ho amb certesa.

–Doncs creieu-me si us dic que no hi fa res si el Messies va néixer en un estable o en una casa, a Betlem o a Jerusalem, o en qualsevol altre lloc d'aquesta terra. Allò que cal és que cada dia neixi dins el nostre cor i que la nostra ànima sigui el seu bressol.

Les paraules d'aquell sant baró han fet que m'hi fixés amb més atenció: evidentment es tractava d'un monjo d'aquell monestir. Baixet, vestia el típic hàbit religiós negre que li arribava fins als peus, cinturó de cuir i escapulari amb caputxó cobrint-li el cap, de manera que pràcticament només mostrava una barba blanca i les mans devotament entrelaçades a l'altura del pit. El que sí que he vist amb claredat, i no sense sorpresa, és que es tractava d'una persona afectada de polidactília, un trastorn genètic força infreqüent que es caracteritza per haver nascut amb un dit de més a les mans o als peus. En aquest cas, el monjo tenia un polze de més en ambdues mans. Després d'aquells mots plens de saviesa, el bon monjo ha continuat parlant:

–Si aconsegiu el que us he dit, el Senyor guiarà els vostres pensaments, paraules i obres per a poder esdevenir un «àngel de Déu».

–Ben segur que teniu raó, però, com podria algú tan insignificant com ara jo esdevenir un «àngel de Déu»?

–No hi ha ningú insignificant als ulls de Déu, ans al contrari; us puc assegurar que tot ésser humà pot convertir-se en un «àngel de Déu».

–I doncs, com pot ser, això?

–No dubteu que esdevé un «àngel de Déu» el qui besa, acaricia i té cura dels pares envellits o amb demència senil, o cuida un fill impedit, el qui posa el menjar a la boca d'un discapacitat, el qui fa companyia a un malalt terminal, el qui consola algú que plora o que pateix, el qui dona alberg al desnonat, el qui atén el necessitat, el qui es compadeix de les prostitutes, el qui ajuda a sobreviure i trobar sentit a la vida els qui l'envolten. I no hi fa res quina religió professi, si és que en professa alguna.

Ha estat aleshores, en despertar d'aquest somni meravellós, corprès per les paraules del monjo (que profunda que pot ser la senzillesa!; no cal ser cap sant per a sentir-se a prop de Déu) quan he desitjat visitar l'interior del monestir. Tot just entrar-hi he sabut, per mitjà de la informació que s'ofereix al visitant, que actualment ha estat transformat en un petit museu d'entrada gratuïta, on s'exposen objectes curiosos i relíquies de la comunitat que, efectivament, aquest antic monestir havia acollit en el passat.

Segons la tradició cristiana, fou fundat l'any 476 per sant Teodosi, advocat d'ancians, malalts i discapacitats, adoptant el seu nom, al lloc on els tres Reis Mags d'Orient van fer una breu estada després de visitar el Nen Jesús. Va ser aleshores quan se'ls va aparèixer Déu

per advertir-los que prenguessin una ruta diferent de l'anada per evitar trobar-se amb Herodes i esquivar les seves perverses intencions.

Entre els segles v i vii va arribar a albergar més de set-cents monjos i monges, i duia a terme nombroses activitats, entre les quals destacava un hospital per a malalts pobres. Posteriorment, l'any 614, va ser devastat pels perses, després reconquerit pels croats, i quan aquests es van retirar, al segle xv, el va ocupar la tribu dels Ibn Obeid. El 1881 el director de l'Escola de Teologia de la Sagrada Creu de Jerusalem va adquirir les ruïnes que en quedaven a un grup de beduïns que l'habitava, i el 1896, el Patriarca de Jerusalem va posar la primera pedra del nou monestir, que fou inaugurat el 1952. S'hi instal·laren dotze monjos grecoortodoxos, la santedat dels quals era coneguda arreu, i que hi van viure fins al seu traspàs a finals del segle xx.

Una escalinata de divuit graons condueix a una cova de parets blanques on descansen les despulles de sant Teodosi, traspassat, segons diverses fonts informatives, a la sorprenent edat de cent cinc anys!, així com, també, les de la seva mare i germana. De les restes dels últims dotze monjos no se'n fa cap esment però, en un extrem de la cova hi ha, emmarcada, una fotografia de l'època, engroguida pel transcurs del temps, però encara en prou

bon estat per a poder-hi distingir els detalls amb claredat, en la qual es veuen els al·ludits dotze monjos. Mentre l'observava, més aviat de passada, de cop i volta m'ha cridat l'atenció un dels dotze que destacava per la seva escassa estatura, que vestia com tots els altres el típic hàbit religiós negre fins als peus, cinturó de cuir i escapulari amb el caputxó cobrint-li el cap, amb les mans devotament entrelaçades a l'altura del pit i –serà possible!?!– mostrant una inconfusible polidactília.

Tot pujant l'escala per sortir del museu i antic monestir, per iniciar el camí de retorn a casa, no sabia pas què pensar sobre les experiències viscudes, però anava donant gràcies a Déu per tot i de tot cor.

No dubtis a divulgar el contingut d'aquest llibre, si creus que això pot ajudar algú. També es pot accedir al text visualitzant-lo o descarregant-lo gratuïtament a través del web:

www.andreumoixcami.cat

Versión en español: www.imacxiom.com

De la mateixa manera es poden obtenir tots els llibres publicats anteriorment dins d'aquesta col·lecció:

- **Déu, aquest desconegut** (Un testimoni de fe)
- **El més enllà, aquest desconegut** (El goig de l'esperança)
- **La caritat, aquesta desconeguda** (Esclat d'amor)
- **La pau, aquesta desconeguda** (Una utopia?)
- **La Verge Maria, aquesta desconeguda** (Un intent d'aproximació a la santedat de la Mare de Déu)
- **Déu en les petites coses** (A manera de joc per a aprofundir en l'espiritualitat)

(continua)

- **Cartes obertes** (Recull de pensaments d'un cristià)
- **El sofriment, aquest desconegut** (Reflexions sobre les causes del dolor i propostes per a humanitzar el tracte amb els malalts)
- **La pregària, aquesta desconeguda** (Suggeriments d'actitud per a pregar millor)
- **L'àngel perplex** (Observacions a la llum de l'Evangeli)
- **El retorn de l'àngel** (41 Retalls d'esperança; 2a part de L'àngel perplex)
- **Ciència i fe: ¿un divorci inevitable, o un matrimoni ben avingut?**
- **Virus** (I què hi diu la COVID-19?)
- **La cadira màgica**
- **La fi del món**

